

Las Ratitas

Violeta, la hermana secreta

Las Ratitas

Violeta, la hermana secreta

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Las Ratitas 12. Violeta, la hermana secreta*

© del text: Itarte, 2024

© de les il·lustracions: Isabel Lozano, 2024

Assistent de color: Rita Muñoz

© de la traducció: Edicions 62, S. A., 2024

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2024

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: novembre del 2024

ISBN: 978-84-1389-982-4

Dipòsit legal: B. 18.138-2024

Imprès a Catalunya

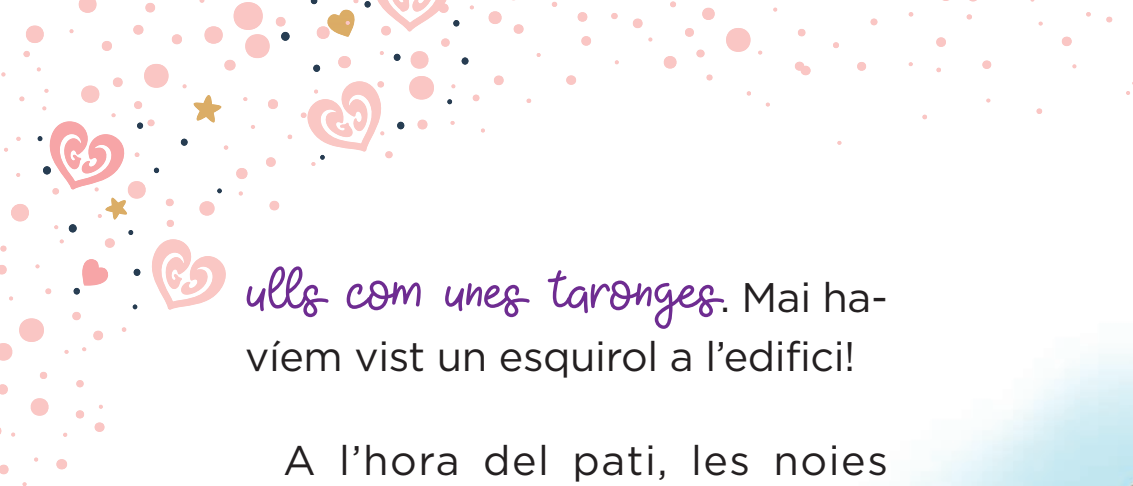
El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribueixes a mantenir l'ecosistema esmentat viu i en creixement. A Grup 62 agraïm que ens ajudis a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreça't a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessites fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Pots contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

A l'escola havien passat coses
força estranyes. Un profe
que baixava per les escales ha-
via ensopegat amb un esquirol i
s'havia pogut aferrar a la barana
pels pèls, mentre tots fèiem uns

ulls com unes taronges. Mai ha-
viem vist un esquirol a l'edifici!

A l'hora del pati, les noies
de vòlei s'havien enfadat: una
família de talps havia fo-
radat el camp, que ara sembla-
va aquell formatge que té més
aire que formatge (o això diu el
pare). Les pobres no havien po-
gut jugar, escliar, i el conserge
s'havia passat tota la tarda ta-
pant **FORATS**.

De tornada a casa, dos ocells
havien *topat* en ple vol i havien
caigut en un arbust.

—Te n'has adonat, Gisele? Els animals fan *coses rares...* Un esquirol es cola a l'escola, els talps destrossen el camp de vòlei, ara aquests ocells xoquen...

—Sí —va respondre la meva germana—. Els animals són molt **SENSIBLES**, deuen notar que passa alguna cosa...

—*Però què deu passar?*
—vaig preguntar.

Ella va arronsar les espatlles i
va dir:

—*Ni idea*, Claudia, però
l'altre dia ens van explicar que
els animals noten quan s'acosta
un terratrèmol, un huracà o un
tsunami...

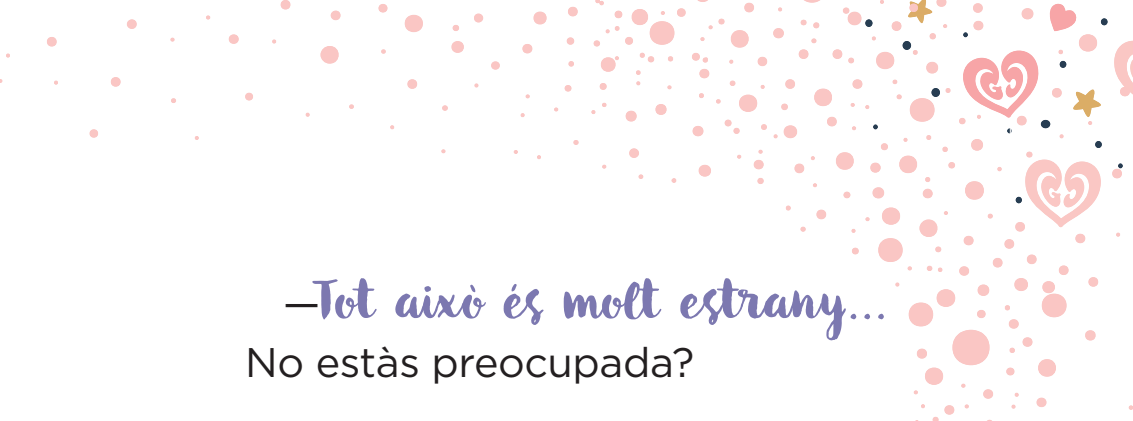
Això *no em va tranquil·litzar*
gens!

Estàvem a punt d'arribar a casa.
La **Gisele** es va ajupir per lli-
gar-se els cordons de la sabatilla
i el pare i la mare es van avançar.
Jo també em vaig ajupir i li vaig
dir a l'orella:

—Tot això és molt estrany...
No estàs preocupada?

—Ho sé, Claudia, però què hi podem fer? —va dir—. No ha de ser un *terratrèmol*. Potser els animals han notat una altra cosa... Que fa més vent de l'habitual, o que està a punt de ploure moltíssim, o que hi ha una plaga als arbres. **NO HO SÉ...**

Jo només volia ser a casa, acariciar l'Alma, berenar mentre mirava *algun vídeo divertit* i deixar de pensar en terratrèmols i huracans i coses així.

Estàvem a punt d'arribar quan un soroll molt estrany ens va *esgarrifar*. Mai havia sentit res de semblant; era com un bebè gegant plorant o algú bufant amb totes les seves *forces* una trompeta espatllada.

—*Què és això?*—vaig cridar, i d'un salt em vaig agafar a la Gisele. La vaig trepitjar sense voler, però la meva germana no va reaccionar. Estava molt quieta, com quan de petites jugàvem a les estàtues.

—*Digues alguna cosa, Gisele*
—li vaig demanar. No era el moment de jugar a les estàtues!

—**Ai!** —va protestar—. Prou, Claudia, intento pensar.

—**I QUÈ PENSES?** Creus que ha sigut un soroll de terratrèmol?

—No, el terra no es mou, tot i que m’has esclafat el peu —va dir ella—. Estic pensant quina mena de soroll podia ser. **S’HA SENTIT A PROP** del rebost, oi?

—*Crec que sí...*, però al rebost només hi ha paquets d'ar-ròs, cafè, cigrons i coses així —li vaig dir.

—Coses que no solen fer *soroll...*
—va continuar la Gisele—. I en-
cara menys soroll de trompeta
espatllada...

Van tornar a sentir el soroll, i la
Gisele i jo vam entrar a casa cor-
rent i *vam tancar la porta.*

